

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: فرح نوتاش

۱۱ مارچ ۲۰۱۸

۸ مارچ امسال در ایران

در شرایطی که استقبال ۸ مارچ روز جهانی زن، روز مبارزه زنان علیه فقر و نابرابری، تبعیض و استبداد می رویم که که زمان زیادی از یک خیزش مردمی نمی گذرد، هنوز زنان با شجاعت و جسارت با وجود سرکوبهای حکومت در صحنه اند. در ادامه این مبارزه ما شاهد حضور بی پروا و چشمگیر زنان و دخترانی هستیم که زنان و دختران خیابان انقلاب نام گرفته اند، آنها در خیابان، در سنگر مبارزه برای دستیابی به حقوق خود و برای دستیابی به آزادی به مبارزه برخاسته اند. آنان به "خیابان" آمده اند و با برگرفتن حجاب به حاکمان مرتجع نشان داده اند که ضمن اعتراض خود به چهل سال ستمی که بر آنها روا داشته شده، مبارزات پر صلابت خود را به مبارزات زنان در اسفند ماه [حوت] ۵۷ علیه حجاب اجباری پیوند می دهند.

این اولین بار نیست که زنان آزاده برای مطالبات و خواسته هایشان به میدان می آیند، در طول سلطه ننگین جمهوری اسلامی زنان همیشه یک پای اصلی این مبارزه بوده اند. تلاش دختران جوان در شکستن تابوها و کلیشه های جنسیتی در جامعه، مبارزه زنان کارگر و خانواده های کارگری، تشکیل صندوق های همیاری زنان، مبارزه با قتل های ناموسی و... تنها بخشی از مبارزات زنان در زندگی روزمره برای دستیابی به بدیهی ترین حقوق سلب شده از ایشان است. اما ستمی که به حد خود رسیده و فریاد زدن آن هر روز گسترده تر خواهد شد، فریاد زنان اسیر کار بدون مزد خانگی

قربانی نابرابری فرصت های شغلی و بیکاری رو به افزایش است؛ حرکت و حضور زنان فرودستی است که به تنهایی سرپرست خانواده اند، زنان شاغل در کارگاه های زیر زمینی و زنان کارگر شاغل در کارگاههای کوچک ۵ و ۱۰ نفره بدون پوشش قانون کار، بخش خدمات و کارهای پست خانگی که همواره در معرض سوء استفاده و تحقیر اند، زنانی که خیابان را به عنوان عرصه ای برای بیان مطالبات خود برگزیده اند مگر این فریادها به جز فریاد این زنان اند: زنان پرستار و معلمی که در بدترین شرایط استخدامی مشغول به کارند، زنان کارگری که به بدترین شکل استثمار می شوند و گاه حتی نه تنها از حقوق بدیهی شغلی خود محروم اند بلکه مورد آزار جنسی کارفرما قرار می گیرند، زنانی که برای امرار معاش روزانه خود و خانواده خویش ناگزیر از تن فروشی اند و در فقدان کامل امنیت و بی حقوقی مطلق و تحقیر دایمی قرار دارند و از جانب شرع، دستگاه های سرکوب و عاملان اینهمه نکبت و بدبختی مدام تحت تعقیب و محکوم به مرگ اند.

فریادی که بلند شده فریاد زنانی است که در فقر، فقدان کار، بیمه بیکاری و تأمین اجتماعی گرفتار اند، آنانی که به کار ارزان، کم اهمیت، یکنواخت و بدون امکان ارتقای مهارت و ارتقای شغلی مشغول اند، این فروش و فریاد زن کارگر نیشکر هفت تپه است که در مقابل کارفرمایان و دولت کارفرما کوتاه نمی آید و هم طبقه ئی هایش را به مبارزه و مقاومت تشویق می کند، صدای زنانی که همدوش همسران کارگیشان به اعتراض و اعتصاب می پردازند و جاده ها را بر اوباشان و سرکوبگران سرمایه می بندند. فریاد مبارزات زنان زندانی همچون آتنا و ماهرخ است که با اعتصاب غذا و مقاومتشان پیامشان را به دیگر زندانیان می رسانند. فریاد مادران مبارز خاوران و پارک لاله است که با جمع شدن در مقابل زندان ها و دادگاه ها خواب راحت را از جنایتکاران سرمایه می ربایند. فریاد مبارزات دختران دانشجو، پرستاران، زنان بازنشسته ای است که سالها است در صحنه مبارزه اند و هر بار مصمم تر به میدان آمده اند.

فریاد این زنان مبارز، فریاد انسانهایی است که طعم استثمار جنسی و طبقاتی را با تمام وجود خود لمس کرده اند، این فریادها بازتاب محرومیت هائی است که ریشه در مناسبات سرمایه داری دارد که بر اساس منافع اقتصادی طبقه ای خاص، روابط انسانی را شکل می دهند. در این نظام نابرابر زنان همواره با دیوار بلندی از عقاید، سنت ها و قوانین دولتی روبه رو هستند که با پافشاری بر تولید، بازتولید و تداوم ارتجاع، استعدادها و توانائی های آنان را به سخره می گیرند. به همین دلیل است، که این فریادها در کلیت خود، همت به نابودی نظام سرمایه داری بسته است و توهمی به این جناح و آن جناح درون حکومتی ندارد.

این جنبش به میدان آمده خودجوش که به اشکال مختلف به مبارزه ادامه می دهد، نیاز به متشکل شدن دارد. هر چند سمت و سوی گرفتن آن به آرامی صورت می گیرد. فراخوان دادن به برگزاری مراسم ۸ مارچ امسال بعد از ۸ مارچ ۵۷ خود نقطه عطف مهمی در رشد و به درجه ای تشکل یابی جنبش زنان است. زنان کارگر که بخشی از جنبش زنان را تشکیل می دهند و بخشی از جنبش کارگری هستند، در این تشکل یابی نقش مهمی را ایفاء خواهند نمود. به ویژه با تحرکهایی که در رابطه با برپائی مراسم ۸ مارچ امسال در پیش رو است و قطعنامه هائی با خواسته های پایه ئی زنان مطرح شده، می تواند روند متشکل شدن را تسریع نماید.

امروزه خواسته زنان در مبارزات، دستیابی به برابری کامل زن و مرد در همه عرصه های اقتصادی اجتماعی و دستیابی به حقوق انسانی می باشد. این خواسته ها تنها با محو مالکیت خصوصی و در سیستمی که مبتنی بر تولید و توزیع اجتماعی بوده و نفعی در استثمار زنان نداشته باشد می تواند تحقق یابد و تنها، جنبش کارگری است که می تواند چنین افقی را پیش روی زنان قرار دهد. مبارزه طبقاتی جنبش کارگری و رشد رو به جلو آن تنها می تواند تضمین کننده تحقق مطالبات زنان باشد.

روز جهانی ۸ مارچ ، پیش به سوی متشکل شدن
و تقویت اتحاد جنبش زنان با جنبش کارگری در ایران
جنبش رزمنده زنان به پیش!
مرگ بر رژیم جمهوری اسلامی
پیروز باد سوسیالیسم
نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران – خارج کشور

۴ مارچ ۲۰۱۸